

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

30 tháng 5 năm 2010

Số 99

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhoitinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhoitinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Ở đời này có loài người núp bóng đạo, liệng đá dầu tay thì sao ?
- 2) Trường hợp như trên làm sao cứu vãn ?
- 3) Có người tu Vô Vi khai mở một phần, tưởng lầm là mình đã chứng ngộ thì sao ?
- 4) Ở đời này ai ai cũng muốn mua đồ chắc tốt và rẻ tiền, sống lại muốn sống lâu, không thích chết tại sao ?
- 5) Có người phát tâm lập thiền đường học hỏi và độ tha, lại còn bị trách móc thì sao ?
- 6) Người đời đến thiền đường tu học thì phải làm sao ?
- 7) Qua cuộc điện đàm của các bạn đạo khắp các nơi, Bé có mệt không ?

© Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Ngày 21 tháng 11 năm 1991 1) Hỏi : Ở đời này có loài người núp bóng đạo, liệng đá dẫu tay thì sao ? Đáp : Thưa, họ hiểu lầm là họ sáng suốt hơn đạo, nội khoa tâm lý bị xáo trộn mà không hay, bày chuyện này bày chuyện nọ thiếu hòa khí, mưu mô không thành, bức tức tâm thức đen tối, trách người này ghét người nọ, cuối cùng phải bị cô đơn, sống như con ma xoi bói, việc gì cũng muốn biết và luận sai, càng ngày càng lâm vào trận đồ tam tối của vận mạng, không thoát khỏi tội đã gây ra từ tiền kiếp.	2) Hỏi : Trường hợp như trên làm sao cứu vãn ? Đáp : Thưa, phải tự chống lại bản tánh phạm trược, lui về lãnh vực Từ Bi sẵn có, phát triển tâm linh, hòa với mọi giới, học hỏi và cầu tiến, thay vì tâm thức đắm chìm, làm khó mọi người mà không hay. Ở đời có giàu sang cách mấy đi nữa, nhưng thiếu hòa khí, cũng là kẻ nghèo nàn, tâm thức rách rưới của đạo, nguy hiểm nhất là lúc nhắm mắt, lia xác cũng không yên. Kệ: Chuyện đời lẩn quẩn chỉ khổ thêm Ngộ đạo tâm linh sáng tạo niềm Tin Phật kính Trời quy một mối Thành tâm cởi mở sống êm đềm
Ngày 22 tháng 11 năm 1991 3) Hỏi : Có người tu Vô Vi khai mở một phần, tưởng lầm là mình đã chứng ngộ thì sao ? Đáp : Thưa, chứng ngộ theo thực chất hướng tâm của hành giả, hướng về Phật cũng chưa rõ khả năng thanh nhẹ và vô cùng tiến hóa của chư Phật, hướng về Trời cũng vậy thôi. Cần nhất là tự mình tiến hóa trong thanh tịnh, hướng về vô sanh tự phát triển thực chất thanh nhẹ, bừng sáng trong nội tâm, khiêm nhường học đạo, nhứt quyết không bước vào lãnh vực mê loạn và tranh chấp, thẳng tiến trong một con đường vinh quang thanh nhẹ của Trời Phật đã và đang thực hành, tham thiền nhập định, chứng dưỡng hào quang sẵn có, ổn định, hòa ái tương thân cả càn khôn vũ trụ, đánh bật tâm ma, nuôi dưỡng ý thiện lành tự độ và độ tha trước khi lia xác. Kệ: Vô sanh giải tỏa ý tâm ma Ánh sáng vô cùng thức chữ hòa Ai giỏi ai hay tâm chẳng động Quên đi tranh chấp phát tâm hòa	Ngày 23 tháng 11 năm 1991 4) Hỏi : Ở đời này ai ai cũng muốn mua đồ chắc tốt và rẻ tiền, sống lại muốn sống lâu, không thích chết tại sao ? Đáp : Thưa, sự thật vô sanh của linh hồn là bất diệt, luôn luôn muốn có sự vững bền và thanh nhẹ trong nguyên lý tự nhiên. Đó là bản chất sẵn có của con người từ kiếp này cho đến kiếp nọ, tùy duyên mà phát triển cho nên thời đại bây giờ người tu Vô Vi được pháp miễn phí, chỉ lo thực hành, sẽ được tăng gia phước thọ ở cõi tâm linh, kim thân bất hoại, xuất hồn đánh lễ Phật, ngày làm đêm, đêm làm ngày. Đêm lo tu hành phát triển ánh sáng Từ Bi trong nội tâm, ngày mở mắt nhìn sự tam tối mờ ảo, không thật với chơn tâm, mắt thấy tai nghe đều là tạm rồi tan biến mất, chỉ có đóng cửa thể gian mở cửa thiên đàng thì mới thấy rõ thiên đàng có thật. Ngược lại, sự hiện hữu hư ảo của mắt phàm một trăm phần trăm, cho nên người tu đắc đạo luôn luôn lưu lại bút tích, khuyên chúng sanh tự lia khỏi hồng trần, mà tự về Bến Giác Từ Bi thanh nhẹ, sẽ không còn mê loạn trong sự chết và sống nữa. Kệ: Nguyên lý vô sanh rất rõ ràng Đi đâu tìm Pháp lại cầu an Gia tăng phước thọ tùy duyên thức Sống cõi an nhiên chẳng ngỡ ngàng

Ngày 24 tháng 11 năm 1991

5) Hỏi : Có người phát tâm lập thiền đường học hỏi và độ tha, lại còn bị trách móc thì sao ?

Đáp : Thừa, người đã phát tâm lập thiền đường độ tha, tức là người đã sẵn có vốn bố thí trong tâm thì không bao giờ sợ sự trách móc của tình đời.

6) Hỏi : Người đòi đến thiền đường tu học thì phải làm sao ?

Đáp : Thừa, người đòi đến thiền đường tìm pháp tu thì phải biết ơn người trợ duyên phát tâm, làm việc phước thiện giúp đời, học hành bố thí ấy mà hướng về đạo tâm, phù hợp với nguyên ý trước sau là một, khi đến thiền đường nhận Pháp công phu tinh tấn và phát tâm, chứ không phải đến thiền đường học sự tranh chấp si mê, không cần nghe sự phê phán của người khác, nhưng chỉ biết trong tâm là hành đúng pháp, đem hạnh bố thí vị tha đến thiền đường đóng góp từ quang sau những thời công phu tinh tấn. Nhìn nhau trong nguyên lý tha thứ và thương yêu, hợp thành một khối tâm linh hướng thượng thay vì tranh chấp. Thiền đường không phải một căn nhà hay là một địa điểm như mắt phàm đã thấy, nhưng nó là nơi nhắc nhở và hàn gắn lại hạnh đức của tâm linh. Bước vào thiền đường tức là cơ hội khơi dậy tâm Từ Bi, mỗi người đến đó đều quan trọng như nhau trong tình thương xây dựng tâm thức, chung hợp lâu ngày sẽ là nơi sức mạnh của tâm linh, ma quỷ sẽ không còn ẩn núp bên trong mà phá khuấy nữa.

Kệ:

Học hạnh Từ Bi tự xét phân
Công phu Hành Pháp ý chuyên cần
Nhìn nhau sống động Trời giao cảm
Hạnh đức tròn đầy sống nghĩa ân

Ngày 25 tháng 11 năm 1991

7) Hỏi : Qua cuộc điện đàm của các bạn đạo khắp các nơi, Bé có mệt không ?

Đáp : Thừa, Bé rất vui và nhận được nhiều tình thương của bạn đạo khắp các nơi hướng về chúc thọ cho Bé. Bé rất cảm ơn và thương nhớ, cuộc điện đàm rất hữu ích cho tâm linh hướng thượng, dốc lòng tu học hơn là tranh chấp, Bé cảm thấy từ quang ân độ cho mọi người rất nhiều, tùy theo trình độ, kẻ mới như người cũ.

Kệ:

Duyên lành tận độ tâm cao quý
Giải chấp phá mê rất hợp thì
Trí tuệ khai minh tùy duyên thức
Thương yêu cảm động rõ huyền vi

Thanh Điền Ban Hành (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Thưa ông Tám, khi mình ngồi có những cảm ứng vô vi nó tới làm sao mình biết đó là lời thật, lời của tâm, của nội tâm hay ngoại lực.

Thầy: Khi mà ngoại lực là mình bị kẹt một cái gì rồi, mình nghĩ không nổi, thấy chưa? Rồi mình nói thôi cũng phó thác cho Trời, để tôi công phu, chắc tôi công phu kém, cái chuyện nhỏ mà tôi không hiểu, thì con người nó nhẹ thì chừng mười phút, mười lăm phút sau nó biết. Người nặng, thiết nặng ít nhất ba tháng nó có một cái, tự nhiên nó hiểu cái việc mà ba tháng về trước. Người trung trung nhiều khi một, hai tuần lễ, nó biết. Còn người nhẹ thì chừng mười lăm phút nó biết rồi, ối cái đó là cái chuyện sai của mình mà người ta rọi mình thấy sai, thấy không? Không có cái đèn mà người ta không có đưa cái gương anh rọi làm sao anh thấy sự sai? Đó là người ta đã giúp mình, anh thấy chưa, đừng tưởng là mình.

Bởi vì tất cả càn khôn vũ trụ, linh quang điện đang chiếu tất cả mọi người, mà mọi người chịu mở ra thì hưởng. Nó có tức thì nó phải phá, phá mở, mở thì nó mới hút, thấy không? Đó, cho nên người vô vi bị tức hoài: Trời ơi! Tu ông Tám nói vậy mà bây giờ mình cũng giải quyết không được. Nó tức, tức để cho nó tức, tức rồi nó ờ thấy nó ngu nó thiên, nhất định vậy, tháng này tôi không biết, tháng sau tôi cũng biết, hể nó mở ra rồi, nó phút vô là nó hiểu, chứ không có gì hết.

Tôi nói tôi sức học bao nhiêu mà hội này tôi có nói tôi làm thơ Ấng Lê gởi cho mấy thằng tu ngoài đó. Tôi nói là tôi làm nhưng mà cái đó ai chiếu cho tôi, tôi biết ai chiếu, có điện của ai chiếu, tôi biết, mà làm nhiều câu hết hồn, hay lắm, có thể làm được. Có người ta chiếu mình mới làm được, có cái sáng suốt mới làm được, còn không có sáng suốt làm sao làm, anh thấy không? Cho nên, mọi việc gì của các bạn đều có chiếu, vô vi có giúp các bạn hết. Các bạn cứ bình tâm đi, không lo, lo tu thôi, rồi các bạn có ăn, làm điều tốt, lao động, lao động tốt, làm việc gì cũng phải tốt, đừng nghĩ xấu, đừng có đưa tư tưởng

xấu cho một người nào hết. Nghĩ đưa tư tưởng lành cho họ, kỳ này họ không hiểu để kỳ sau, kỳ sau không hiểu rồi có chết thì để kiếp sau để họ hiểu họ, cái luật vay trả của tiền kiếp và bây giờ họ sẽ hiểu lấy họ, thấy không?

Đó, tất cả chúng ta ở đây là cái nghiệp thôi, nghiệp nặng và nghiệp nhẹ. Tự giác thì nghiệp nhẹ, hòa bình sẽ tới cho nội tâm các bạn. Mà không tự giác thì nó động loạn, có sự tranh đấu làm sao có hòa bình, thấy không? Nó tự giác rồi, nó an bài, nó nằm trong chơn lý thì nội tâm nó thấy hòa bình, ở đâu cũng có thấy tình thương, cũng có đạo đức, cũng có hòa bình. Nó không xa chúng ta mà chính chúng ta đóng cửa lại, chúng ta không thấy bề quan, bề cái chánh quan rồi, không thấy sự sáng suốt thì mình thấy nó xa, chứ còn nó ở trong ta mà ra hết.

Thế giới muôn loài muôn gần nhau thì phải sửa nội tâm cũng như bài thơ bữa nay đã nói: Dẹp cái tà tâm đi thì thế giới nhân loại muôn loài sẽ được gần nhau không có xa nhau, đó là hòa bình của nội tâm. Còn không chịu sửa làm sao có hòa bình của nội tâm mà chỉ có sự tranh đua, so đo, đau khổ, cho mình là sáng suốt hơn họ thì lúc nào mình cũng đau khổ hơn họ. Mà cho mình là tối tăm thì lúc nào mình cũng được sự thương yêu, chiếu cố và sửa tiền, không bị kẹt nữa. Cái rất dễ nhưng mà cái tánh của cá nhân và tự ái của mọi người, nó đều có. Kêu họ nhìn tội lỗi, họ không chịu nhìn thẳng tội lỗi của họ, nhưng mà muốn nhìn cái tội lỗi của họ, họ nhìn tội lỗi của người khác trước, thành ra nó động quá rồi họ không thấy.

Cho nên ráng tu để giải rồi thấy sự sai lầm của mình. Mình càng thấy sự sai lầm của mình thì mình càng tiến hóa nhẹ hơn, mình càng rảnh rỗi hơn, mình càng nhẹ nhàng hơn, mình càng thông suốt hơn. Còn chưa thấy tội lỗi của mình càng ngày nó càng nặng hơn, chứ không có nhẹ hơn.

Ngay trong gia đình các bạn cũng đã làm cha, làm mẹ. Đưa con nào mà nó có lỗi mà nó nhìn nhận tội lỗi của nó thì bạn thấy thằng đó thì được đáng

thương và thấy nó nhẹ nhàng và nó được nâng niu nhiều hơn, thấy không? Thấy tâm hồn nó cởi mở hơn. Mà đứa nào ăn cắp tiền mà nói đi, nói lại, hỏi nó, nó cứ dẫu, nó cứ biện hộ, nó cứ che lấp, nó không có minh chánh thì thấy cái thẳng đó nó ở trong cái tiểu xảo, thấy nó khổ chứ nó không sướng bằng thẳng thật thà, thấy chưa? Trong gia đình mình thấy rõ thì cần khôn vũ trụ cũng vậy. Cái chất tinh của các bạn làm cha phân hóa cho các con, thì cái tinh ba hào quang của Ngọc Hoàng Thượng Đế phân bố cho chúng ta ở đây một điểm sáng suốt, một tia sáng thôi. Đó, hỏi chữ tình thương của người Cha đối với người con như thế nào? Con người ta mà bị cái gì mình không lo mà con mình thì lo quần lo quýt, tại sao? Thấy chưa? Một chút tinh thôi, tinh khí của mình thôi, thấy không? Thì trên kia một chút thanh điện thôi mà bây giờ mình làm cái thanh điện nó càng ngày càng tối tăm thì người cha cũng không có yên tâm, cũng phải thọ lãnh cái sự đau khổ của mình. Khi người con của các bạn đi làm một đứa lưu manh bị đánh, bị đập. Bạn nghe người ta đánh đập, rồi bạn ngồi tự nhiên nó khóc hà, thấy không? Mà bạn nghe người con của bạn thông minh vì mọi người, bạn thấy cái tâm hồn bạn nhẹ nhàng, đi lên và đi xuống rõ ràng.

Đó, bây giờ chúng ta ở đây mỗi phần hồn có đáng tạo hóa, có Thượng Đế, có Cha mà chúng ta không chịu vun bồi để tiến tới và đi trở về. Thì chúng ta muốn tiến tới bậc đại giác, chúng ta phải làm trong cái bị, trí, dũng, nó mới đi tới đại giác được.

Rồi thực thi những cái gì tốt đẹp cho nội tâm và bản thân của chúng ta, nhiên hậu ảnh hưởng những gì ở xung quanh chúng ta, làm tốt làm sáng tỏ muôn loài, cũng như bậc đại giác đã chuyển hóa chúng ta xuống thế gian, muốn làm sáng tỏ muôn loài chứ không muốn làm u tối muôn loài. Mà nếu chúng ta đi trong cái ác trước thì chúng ta tự kềm hãm chúng ta và chúng ta gây cho chúng ta chậm tiến. Mà nếu chúng ta biết được cái nguyên căn như vậy, lấy cái thế gian mà so sánh, lấy cái đại đồng của cần khôn vũ trụ thì chúng ta thấy chúng ta nên trở về để gần bậc đại giác ở trong cần khôn vũ trụ, hòa đồng với muôn loài trong tình thương của mọi trạng thái thì chúng ta thấy tiến hóa hết sức vô cực vô biên, hơi thở càng nhẹ nhàng hơn bây giờ và sung sướng hạnh phúc rõ ràng.

Cho nên, chúng ta ở trong phạm vi eo hẹp có nhiều bài học ở đời: cha, con. Nhiều đứa con nó nói mẹ thương con nhiều hơn cha, không sự thật. Cha thương con nhiều hơn mẹ mà cha không có nói, cha cứ chiều cho con mãi. Những cái gì đau khổ của người con là cha đã lo trước người mẹ. Bởi vì nó phần dương điện, nó chiều thẳng đứa con lúc nó chưa gặp nhưng mà cái điện nó chiều thẳng rồi. Con nó đau khổ, con nó biết tu hành, nó cũng chiều nó cũng mừng. Phần âm làm việc gặp tai nạn. Còn phần dương nó làm người phạm không có thấy. Các bạn đối với con ở xa cách mấy nhưng mà phần điện các bạn cũng phải chiếu hóa cho nó, lo tới bức vậy đó, không gặp mà cũng lo, không gặp mà cũng thương, không gặp mà cũng phóng điện.

Đó, thì mình thấy đáng từ bi đại giác ở bên trên làm việc nhiều lắm. Chúng ta không nên gây cho chúng ta đau khổ. Nếu chúng ta gây cho chúng ta đau khổ thì bậc đại giác phải đau khổ như ta. Chúng ta biết được nguồn gốc, nguồn cội rồi chúng ta không nên gây sự đau khổ cho ta, không nên làm những cái gì cho ta bức tức thì bậc đại giác mới được yên vui và chúng ta sẽ được tiến hóa, rất dễ. Thì tôi phân tách cho các bạn thấy:

Thiên sanh nhơn, hà nhơn vô lộc
Địa sanh thảo, hà thảo vô căn

Khi chúng ta hiểu cái đó rồi chúng ta có nguồn cội, thực sự chúng ta có nguồn cội, không phải không có nguồn cội. Linh căn của các bạn tu đã mở, các bạn thức giấc sớm trở về nguồn cội đó, để bắt các bạn hưởng đời đời cho sau này sự biến chuyển tiến tới Long Hoa các bạn cũng hưởng đời đời sung sướng lắm. Tôi là người đi trước không hiểu nhiều cũng hiểu ít, nhắc các bạn đi con đường tôi đã và đang đi và tôi đã thấy những bậc đại giác bên trên đã và đang làm thì các bạn được phước lắm mới gần đây nghe những cái lời chuyển hóa xuống đây để cho các bạn hiểu và các bạn tận hưởng hồng ân và thanh điện đó về nắm đó để mà tu, không bao giờ bị trở ngại đâu, ráng tu để hiểu mình và tiến hóa.

Mà nó chín mùi rót xuống nó cũng phải lưu lại hột giống, thấy không? Cái chuyện lưu truyền của hóa hóa sanh sanh còn hoài đó là tình thương, đâu có diệt nỗi tình thương, thấy không? Nó rót xuống rồi mà hột giống nó vẫn còn, nó vẫn giữ cái lưu truyền đó là tình thương. Chúng ta cũng một trong những

cái hột đó, thấy không? Chúng ta vẫn còn tình thương. Mà cái hột giống đó nó tầm trở về nguồn cội thì nó phải ở trong định luật hóa hóa sanh sanh, nó phải trở về nguồn cội được. Chớ không phải cái cây đó cái rễ đó làm được cái trò trồng gì đâu, nếu không có thanh khí điển, nếu không có càn khôn vũ trụ. Chớ đừng nói tôi là cây sao cứng lắm, cái rễ tôi mạnh lắm, cứu bệnh người ta được, nhưng mà nó không có cái kia làm sao nó có cái năng lực đó, thấy chưa? Nó muốn tìm nguồn cội, nó mới ngoài nó còn cái gì chớ? Cái quyền năng cái tạo phần hồn đâu có phải là con người làm được nhưng mà thiên ý thấy chưa? Lớn rộng không phải chuyện nhỏ đâu, nó có luật Trời rõ ràng. Khi mà, chúng ta hiểu được sự sâu rộng đó, chúng ta mới thấy ổn định tâm thần, thấy chưa? Các bạn tới cái chết nhưng mà các bạn không hiểu cái chết của các bạn là gì? Cũng như tôi cắt nghĩa cái trái rụng nó còn cái hột. Nó tiêu rồi mà thấy nó chết nhưng mà chưa đâu, nó phải trở về nguồn cội ở trong định luật hóa hóa sanh sanh, rồi tiến hóa mãi mãi.

Cho nên, chúng ta học hoài, chúng ta tu hoài, chúng ta tiến hóa mãi, học hoài, học hoài, học hoài, học hoài... học không hết sách. Ông Tám nói đi nói lại, nói bài thơ đó rồi cuộc nó cũng giống như những bài thơ kia nhưng mà mỗi bài lại nghe mỗi khác. Nó khác có một li một tí thôi cũng là khác, nhưng mà sự xây dựng của nó làm cho nội tâm chúng ta ổn định cũng khác. Bởi vì các bạn còn nuôi cái trược, còn cái phàm ngã nhiều không thấy rõ cái thanh điển. Mà khi các bạn tu nhẹ rồi các bạn nghe một tràng pháp của tôi rồi, các bạn thấy cái hào quang nó bao vây và nó phát triển trong nội tâm các bạn sung sướng nhẹ nhàng. Sự thanh nhẹ nó đón nhận sự thanh nhẹ nó tiến hóa lạ lùng.

Cho nên, chúng ta hỏi nào giờ cũng nói tu đời và đạo. Nói tại sao nói đời và đạo, tu là tu đạo thôi, lại nói đời và đạo. Bởi vì cái tần số tuổi tác các bạn, tôi

đã nói: mười tuổi tu nó khác, hai mươi tuổi tu nó khác, ba chục tuổi khác, bốn chục tuổi khác, năm chục tuổi, sáu chục tuổi, bảy chục tuổi khác nó khác hết, mà cái mức tiến hóa nó khác. Do cái đời già yếu nó đã tiến hóa một phần, cái đạo cũng như là châm thêm nhiên liệu cho nó đốt đèn nó thấy nó đi lên. Cho nên đừng vội nói tôi thất vọng, không thất vọng, tôi sợ tôi lười biếng thôi, thấy không? Tôi sợ tôi phản lại Trời đất, không biết cha mẹ, không biết Trời Cha, Đất Mẹ, không biết tình thương vĩ đại cao cả, tôi quên trở về nguồn cội, sợ bao nhiêu đó thôi.

Mà tôi biết cái gì cũng ở trong nguyên căn thì các bạn nằm ngay trong chơn lý rồi. Mình thấy trái ổi mình hiểu nguyên căn nó, mình thấy cọng cỏ mình hiểu nguyên căn nó thì các bạn đang đi trên thiên đàng chớ các bạn đâu đi dưới địa ngục nữa, đi trong lòng tình thương hóa hóa sanh sanh, các bạn đâu có đi ngoài chơn lý mà hoang mang suốt đời, thấy không? Và có nhẹ mới hiểu, có tu mới hiểu, còn không chịu tu cho nó nhẹ nhàng, không hiểu. Bởi cái dục vọng trược ô trong cơ thể con người nó xúc đẩy dữ lắm nó hoành hành bởi chủ nhơn ông mê muội giao phó cho nó bành trướng làm cái hạ trí bành trướng lên thành ra khó hiểu.

Cho nên, trong cái cơ hội này mọi người có cơ hội để trả nghiệp. Các bạn trả nghiệp nhiều chừng nào các bạn nhẹ chừng nấy. Buông xuôi được chừng nào các bạn lại tiến hóa nhiều chừng nấy. Nguyên theo Phật, Phật vô sản thì chúng ta cũng đi trong đường lối đó nó đúng hơn và nó nhẹ nhàng cho phần hồn. Chớ đừng nói Phật, cầu nguyện Phật, Phật cho con chút tiền riêng, rồi cứ theo ba cái đồng vàng rồi Phật rước, nói khoan để con bán đã chớ (thầy cười), cái đó nó nguy hại lắm. Chúng ta biết đó là phương tiện thôi, thân hình và của cải là cái phương tiện cho chúng ta ở thế gian làm việc để cải tạo phần hồn mà thôi...

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 18/09/1977)

Vườn Thơ Bạn Đạo

VUI TIỀN

Thời gian giới hạn gặp Thanh-Hòa
Chưa nói hết lời điện thoại qua
Lời hứa làm tròn phụ bà xã
Lần sau gặp lại thời thăng hoa.

Gặp mặt hai lần duyên thiết nha
Lần đầu đối diện huynh Thanh Hòa
Cảm tình bạn đạo còn ngăn cách
Cảm kích lần này gần học xa.

Chúc huynh thơ tiến như Thầy nha
Huynh đệ học hòa vui thiết tha
Học hỏi huynh Thanh trong tiến hóa
Mong sao hội ngộ tại quê Cha.

TPHCM, 24-05-2010
Minh Vô Vi

VE SÀU LỘT XÁC

Ve sầu réo gọi đêm thanh vắng
Khơi thăm lòng con chợt nhớ Cha
Bao kiếp rồi ra đi lặng lẽ
Duyên thiên con gắng nguyện về Cha.
Sắc son lặng lẽ hăng đêm quyết
Buông bỏ tận trong hết giận si.
Nơi chốn tà la con học hỏi
Mong thâu tiềm tàng Cha đợi nhé!

Pháp lý chân ngôn thầy đã dặn
Tất cả nghiệp tiền vãng vãng ghi
Nghiệp đời luân quả trả cho hết
Mới đặt sau này kịp đó thì.
Đi đời thi đạo cùng nhau tiến
Pháp luân thường chuyển tâm thanh đi
Tam muội chân hỏa cho nhẹ nhẽ
Cam lồ lại ngọt giải thâm hi!

Cà Mau, 17-05-2010
VĂN PHONG

PHẬT TÁNH

Giàu nghèo tâm Phật cũng như ai
Ngạo mạn cống cao rơi rớt hoài
Nay sướng mai khổ là định luật
Tu hành giải thoát, dục tàn phai
Chữ tài là nghiệp miền Trung Giải
Chữ đức là duyên ở Bão-Đài
Đa số bề ngoài trông sáng láng
Bên trong tâm địa lại sơ sai.

TPHCM, 22-05-2010
Minh-Nghĩa

CHÚC PHÚC

(Thân tặng bạn đạo anh Năm Đen, Cà Mau)

Chúc phúc bạn hiền đã kiện khang
Hành thiền sáu tháng đẹp huy hoàng
Bướu kia tan biến nay mất hẳn
Một kiếp vô thường lại phước sang
Tươi thắm siêu tình đã định sẵn
Nghiệp trần được giải hết hoang mang
Tâm tư xán lạn sống vui vẻ
Trí minh thiện lành lại thanh nhàn.

Cà Mau, 23-05-2010
Văn Phong

PHÁP LÝ VÔVI KHHBPP

PHÁP tự hành thông, giải trước trần
LÝ tâm chơn pháp, ráng chuyên cần
VÔ ra đi đứng luôn trì niệm
VI diệu thậm thâm, đề xuất thần
KHOA văn lưu loát, luôn thông suốt
HỌC Đời, học Đạo, chẳng còn than
HUYỀN quang tỏa sáng thông 3 cõi
BÍ ẩn trong ta đã hiện lần
PHẬT tánh từ bi người người có
PHÁP lành tự cứu thoát trầm luân

TP.HCM, ngày 09-05-2010
Thanh Dũng

ĐẮC NHÂN TÂM

Đắc pháp hành thông rõ nhiệm màu
Nhân từ, nhân ngãi, sống bền lâu
Tâm tánh đạo đời luôn sáng tỏ
Hành siêng mới thấy đạo cao sâu

Sài Gòn, ngày 14-05-2010

THANH DỪNG

TU

Thiền đường phượng nở niệm lu bù
Bí pháp không truyền gắm khó tu
Đệ tử ham vui ngồi gục gặc
Muốn mau thờ ép lờn công phu
Đừng khoe bụng bự chuyên luân pháp
Chớ ý tài cao lắm quý trừ
Hành đắc hay hơn mượn lý đạo
Chữ tu gắm lại thật êm ru.

TPHCM, 25-05-2010

Minh-Nghĩa

VÔ SANH

Tu hành độ Cải thân nhiều thanh
Trước có bao nhiêu để thực hành?
Giờ Tỷ Thầy khuyên ăn khí (chay) điền
Dữ mà biết giải lại sanh lành
Tu hành khảo đảo người mau giác
Đạo có trước thanh đạo mới thành
“Trước biến thanh, nhờ công chuyển pháp”
Lời Thầy bắt diệt, luyện vô sanh.

TPHCM, 24-05-2010

Minh Nghĩa

CHÚC PHÚC

Ngày đêm cố gắng luyện thi
Nam mô lục tự Vô Vi nhiệm màu
Niệm thầm niệm Phật tâm sâu
Tập trung trí ý đỉnh đầu tiếp thanh
Năng hành tu luyện tồn sanh
Ai tu luyện tới hồng danh Di Đà
Soi hồn thiền định canh ba
Ăn chay niệm Phật mới ra quân bình
Minh tâm kiến tánh do mình
Pháp luân thường chuyển tự mình triển khai.

TPHCM, 22-05-2010

Minh Vô Vi

MÔI TRƯỜNG

Nắng nóng đôi ngày hay nóng mãi
Trên đưa thiên hỏa xuống trần gian
Luyện lửa thân phàm còn tại thế
Rọi sửa mọi đường ở thế gian
Luân chuyển sâu xa Cha cái tạo
Mẹ xoay luân chuyển đổi bao lần
Núi phun khói bụi trời âu đó
Cuối nẻo chân trời còn chuyển xoay

Phát triển văn minh nay hiện đại
Môi trường khí thải ở thời nay
Hiệp chung thế giới đang khuyến gọi
Tất cả cộng đồng hiểu thiên tai
Ta hiểu ta về khai bản thể
Ta soi ta sửa xác tâm phàm
Mọi điều thấu đạt trí minh sáng
Vũ trụ nơi ta siêng sửa hành.

Cà Mau, 12-05-2010

VĂN PHONG

MỪNG PHẬT ĐẢN

Hai bên phố đầy cờ Ngũ Sắc
Bảo hê về Đức Phật đản sanh
An Cư Kiết Hạ để dành
Thập phương bá tánh đua tranh đến chùa.
Trong cõi thế kẻ mua người bán
Đến ngày Rằm sửa soạn dâng hương
Mão y tiền của cúng dường
Xưng danh Phật tử soi gương Bồ Đề.
Tôi ngây ngất đường mê vất vưởng
Nẻo Vô Vi phát phưởng một mình
Cho tròn một kiếp sinh linh
Tự tu tự hiểu hành trình tự khai.
Tôi không có tiền tài kho báu
Chẳng cúng ai pháp bảo độ tha
Nay còn nửa mảnh tâm Ma
Gắng lo gội rửa để xa khổ sầu.
Khi khứ trước dè dặt mới biết
Có trong lòng Ngọc thiết Mâu Ni
Thôi thì cũng lập hạnh Bi
Đem ra cúng Phật Vô Vi kiếp này.

PN. 22/05/2010

Thiền Sinh Phương

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 19 tháng 9 năm 1971

Trí ý bất khai lý bất hòa
Xét đời cõi tạm gắng phân qua
Cùng chung hợp phối đồng luân chuyển
Thoát khỏi tham sân mới thật thà.

Sống trong thế cảnh ta bà,
Nay đây mai đó vui hòa đổi trao.
Tuy rằng thiên cảnh quá cao,
Trí tâm vẫn tiến ước ao đổi tình.
Bầu Trời có nhật, nguyệt, tinh,
Sáng soi thế cảnh rọi tình giả chơn.
Làm người sáng suốt khuyển lơn,
Nơi nào cũng vậy cũng đồn hát ca.
Xét mình xét họ mới là,
Người ngoan nhịn nhục thật thà mới ngoan.
Chớ nên tham hận bàng hoàng,
Con đường xây dựng rõ ràng phải theo.
Chớ chê hoàn cảnh mình nghèo,
Sống theo Trời Phật chuyển theo thế tình.
Tâm ta động loạn chẳng minh,
Chính mình thâm thập thế tình rồi ren.
Bình tâm tự xét một phen,
Xem mình có phải phí đèn sách kinh ?
Tu sao chẳng hiểu tâm mình ?
Chỉ lo hiểu họ lập tình đấu tranh.
Xét xem thiên địa chung hành,
Tâm người phân cách phải đành rã tan.
Muốn cho sớm được bình an,
Từ bi theo Phật ngập tràn tình thương.
Thế gian là tạm chớ lường,
Sanh rồi lại diệt là đường tạm luân.
Duyên tình thế sự quây quần,
Phân ai nấy hưởng mỗi tầng khác nhau.
Đổi thay biến chế sắc màu,
Chung quy cũng chỉ khởi đầu kết đuôi.
Luật sanh nhân quả tạo mùi,
Thơm rồi lại thối thối rồi lại thơm.

Luong Sĩ Hằng - Vi Kiên